

У Х В А Л А
ДРУГОЇ КОЛЕГІЇ СУДДІВ
ПЕРШОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ

**про відмову у відкритті конституційного провадження
у справі за конституційною скаргою Радусевської Лівії
Андріївни щодо відповідності Конституції України
(конституційності) пункту 3 частини першої статті 477
Кримінального процесуального кодексу України**

м. К и ї в
18 червня 2018 року
№ 193-2(І)/2018

Справа № 3-216/2018(2678/18)

Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України у складі:

Мельника Миколи Івановича – головуючого,
Саса Сергія Володимировича – доповідача,
Шевчука Станіслава Володимировича,

розглянула питання щодо відкриття конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Радусевської Лівії Андріївни щодо відповідності Конституції України (конституційності) пункту 3 частини першої статті 477 Кримінального процесуального кодексу України.

Заслухавши суддю-доповідача Саса С.В. та дослідивши матеріали справи, Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України

у с т а н о в и л а :

1. Суб'єкт права на конституційну скаргу – Радусевська Л.А. – звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням перевірити на відповідність статті 40, частині другій статті 51, частині першій статті 62

Конституції України (конституційність) пункт 3 частини першої статті 477 Кримінального процесуального кодексу України (далі – Кодекс), згідно з яким кримінальним провадженням у формі приватного обвинувачення є провадження, яке може бути розпочате слідчим, прокурором лише на підставі заяви потерпілого щодо кримінальних правопорушень, передбачених статтею 185 (крадіжка, крім крадіжки, вчиненої організованою групою), статтею 186 (грабіж, крім грабежу, вчиненого організованою групою), статтею 189 (вимагання, крім вимагання, вчиненого організованою групою, а також поєданого з насильством, небезпечним для життя чи здоров'я особи), статтею 190 (шахрайство, крім шахрайства, вчиненого організованою групою), статтею 191 (привласнення, розтрата майна або заволодіння ним шляхом зловживання службовим становищем, крім вчиненого організованою групою, або шкода від якого завдана державним інтересам), статтею 192 (заподіяння майнової шкоди шляхом обману або зловживання довірою), частинами першою або другою статті 289 (незаконне заволодіння транспортним засобом без особливо обтяжуючих обставин), статтею 357 (викрадення, привласнення, вимагання документів, штампів, печаток, заволодіння ними шляхом шахрайства чи зловживання службовим становищем або їх пошкодження) Кримінального кодексу України – якщо вони вчинені чоловіком (дружиною) потерпілого, іншим близьким родичем чи членом сім'ї потерпілого, або якщо вони вчинені особою, яка щодо потерпілого була найманим працівником і завдала шкоду виключно власності потерпілого.

Радусевська Л.А. звернулася до поліції в інтересах своєї матері Болдог О.І. із заявою про вчинення кримінального правопорушення, передбаченого статтею 190 Кримінального кодексу України, внучкою Болдог О.І. Оскільки відомості до Єдиного реєстру досудових розслідувань на підставі вказаної заяви не були внесені, Радусевська Л.А. оскаржила бездіяльність слідчого до суду. Виноградівський районний суд Закарпатської області ухвалою від 12 березня 2018 року у задоволенні зазначеної скарги відмовив у зв'язку з тим, що з заявою про вчинення кримінального правопорушення звернулася не потерпіла Болдог О.І., а її дочка, яка не

надала доказів недієздатності Болдог О.І. Незважаючи на те, що ця ухвала оскарженню не підлягала, Радусhevська Л.А. подала апеляційну скаргу до апеляційного суду Закарпатської області, який ухвалою від 4 квітня 2018 року відмовив у відкритті апеляційного провадження, оскільки апеляційна скарга подана на судові рішення, яке не підлягає оскарженню в апеляційному порядку. Верховний Суд ухвалою від 23 квітня 2018 року з цієї ж підстави відмовив у відкритті касаційного провадження за касаційною скаргою Радусhevської Л.А.

Автор клопотання вважає, що внаслідок застосування судами України положень пункту 3 частини першої статті 477 Кодексу „відбулось порушення загальних прав людини на звернення до органів державної влади (стаття 40 Конституції України), права на піклування про своїх непрацездатних батьків (частина друга статті 51 Конституції України) та права на забезпечення невинуватості без обвинувального вироку суду „презумпція невинуватості“ (частина друга статті 62 Конституції України)“.

2. Вирішуючи питання щодо відкриття конституційного провадження у справі, Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України виходить з такого.

Згідно із Законом України „Про Конституційний Суд України“ конституційною скаргою є подане до Конституційного Суду України письмове клопотання щодо перевірки на відповідність Конституції України (конституційність) закону України (його окремих положень), що застосований в остаточному судовому рішенні у справі суб'єкта права на конституційну скаргу; у конституційній скарзі зазначається обґрунтування тверджень щодо неконституційності закону України (його окремих положень) із зазначенням того, яке з гарантованих Конституцією України прав людини, на думку суб'єкта права на конституційну скаргу, зазнало порушення внаслідок застосування закону (частина перша, пункт 6 частини другої статті 55); конституційна скарга вважається прийнятною, зокрема, за умов її відповідності вимогам, передбаченим статтями 55, 56 цього закону (абзац перший частини першої статті 77).

Зі змісту конституційної скарги вбачається, що автор клопотання, обґрунтовуючи неконституційність пункту 3 частини першої статті 477 Кодексу, обмежився цитуванням положень Конституції України, Кодексу та позицій Європейського суду з прав людини.

Однак цитування приписів Конституції України, наведення змісту положень законів, інших нормативно-правових актів, посилення на рішення Європейського суду з прав людини без аргументації невідповідності Конституції України оспорюваних положень закону не є обґрунтуванням тверджень щодо їх неконституційності (ухвали Конституційного Суду України від 27 грудня 2011 року № 66-у/2011, від 27 березня 2013 року № 10-у/2013, від 8 липня 2015 року № 29-у/2015, від 21 грудня 2017 року № 13-у/2017, ухвали Великої палати Конституційного Суду України від 24 травня 2018 року № 23-у/2018, від 24 травня 2018 року № 24-у/2018, від 31 травня 2018 року № 27-у/2018, від 7 червня 2018 року № 34-у/2018).

Суб'єкт права на конституційну скаргу, стверджуючи про невідповідність Конституції України пункту 3 частини першої статті 477 Кодексу, аналізує судові рішення у власній справі, дає їм оцінку та висловлює незгоду з результатами правозастосування оспорюваних положень Кодексу слідчим та судами України, що також не є обґрунтуванням неконституційності зазначених положень.

Крім того, вказуючи на порушення прав, гарантованих статтею 40, частиною другою статті 51, частиною першою статті 62 Конституції України, внаслідок застосування положень пункту 3 частини першої статті 477 Кодексу судами України, Радушевська Л.А. не зазначила, в чому полягає порушення саме її конституційних прав, і не обґрунтувала взаємозв'язку між оспорюваними положеннями Кодексу та вказаними нормами Конституції України.

Таким чином, автор клопотання не навів обґрунтування тверджень щодо неконституційності пункту 3 частини першої статті 477 Кодексу, а отже, не дотримав вимог пункту 6 частини другої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“. Зазначене є підставою для відмови у

відкритті конституційного провадження у справі згідно з пунктом 4 статті 62 цього закону – неприйнятність конституційної скарги.

Враховуючи викладене та керуючись статтями 147, 151¹, 153 Конституції України, на підставі статей 7, 32, 37, 55, 56, 58, 61, 62, 77, 86 Закону України „Про Конституційний Суд України“, відповідно до § 45, § 56 Регламенту Конституційного Суду України Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України

у х в а л и л а:

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Радусhevської Лівії Андріївни щодо відповідності Конституції України (конституційності) пункту 3 частини першої статті 477 Кримінального процесуального кодексу України на підставі пункту 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

2. Ця Ухвала є остаточною.

Судді
Конституційного Суду України

Мельник М.І.

Сас С.В.

Шевчук С.В.